

Adverbis conjuncionals (II)

En lloc de *no obstant això*, *a desgrat d'això* (o *a desgrat de tot*), *ultra això* i *malgrat tot* (o *malgrat això*), locucions conjuntives que Fabra, en la seva Gramàtica de 1956, denomina adverbis conjuncionals, hi ha qui usa els termes prepositius originaris, *això* és, *no obstant*, *a desgrat*, *ultra* i *malgrat*, sense el molt pronominal que haurien de precedir, *això* o *tot*, que ve a designar el que s'ha dit en una oració precedent, allò amb què l'adverbi conjuncional té la funció d'expressar una relació lògica.

El cas més freqüent és, sens dubte, el de *no obstant això*, és a dir, el de l'ús de *no obstant* amb el mateix valor que *no obstant això*. El diccionari Fabra es limita a dir que *no obstant* significa "sense que sigui obstacle el que s'acaba de dir". El Diccionari de l'Enciclopèdia és, en aquest punt, més precís: admet *no obstant* com la locució prepositiva, amb el mateix significat que *malgrat* i amb l'exemple *No obstant l'impediment, es va poder casar*, i *no obstant això* (o *això no obstant*) com a locució adverbial, que il·lustra amb l'exemple *No obstant això, es va poder*

casar. És ben útil de comparar aquests dos exemples: en el segon, *no obstant*, en lloc de precedir *l'impediment*, precedeix *això*, pronom que representa el que s'ha dit abans. Per tant, sembla que construccions com *No n'era pas partidari. No obstant, va dir que sí*, o com *Era molt car i, no obstant, ho va comprar* han d'ésser considerades incorrectes, encara que el fet que aquestes construccions apareguin sovint en textos ben revisats, i àdhuc en els d'algun il·lustre lingüista, ens infonen una certa perplexitat i ens indueixen a contenir-nos a l'hora de rebutjar-les categòricament.

No tan freqüent i més propi de textos revisats amb poca cura és l'ús de *a desgrat*, *malgrat* i *ultra* en construccions com *No tenia ni un ral. A desgrat, era feliç. Parlava amb coneixement de causa. Malgrat, deia moltes bestieses. Col·labora a la premsa diària. Ultra, de tant en tant publica algun llibre*, que, aquest cop sí, podem rebutjar sense reserves. Caldria dir: *...A desgrat d'això, era feliç, ...Malgrat tot, deia moltes bestieses... Ultra això, de tant en tant publica algun llibre*, oracions que podem comparar amb aquelles en què *a desgrat de*, *malgrat* i *ultra* precedeixen un grup nominal: *A desgrat de la pobresa, és feliç. Malgrat la pluja, hi vam anar. Ultra articles, publica llibres*.

Albert Jané